

BORSSZEM JANKÓ

NOVIBAZÁRI NÉPDAL.

1878. J. 11.

HOCHER & UZ

„Kicsi falu, fehér ház,
Hát te babám mit csinálsz?
Hej csinositom magamat,
Várom a galambomat.“

TISZA KÁLMÁN OSTENDÉBEN.

TISZA Kálmán Ostendében
 Fürdik ebb' az esztendőben;
 Sokan vannak kik azt mondják
 Idehaza:
 Hagyd itthon az ország gondját,
 »Ne jöjj haza!«
 De ezeknek nincs igazuk;
 Kutyaugatás a szavuk!

Tisza Kálmán furcsa ember
 Fürödni egy egész tenger
 Kell neki.
 Nincsen véle ügyes bajos
 Állam dolga, csak a Lajos
 Mene ki.
 Debreczeni sok homokot
 Mossák talán magokrul ott.

Tisza Kálmán okos ember,
 Tudja elmenni mikor kell;
 Azt is tudja, kit hagyjon itt
 Maga helyett,
 A ki ő rá a mig fürdik
 Homályt nem vet.
 Semmi vést nem rejt Ostende,
 A mig a helyettes — Szende.

A mi Boszniát illeti,
 Tisza oda se néz néki.
 A teremtő sem segíthet már azon:
 Elég, hogy ő sem viszi el szárazon.
 Aztán ha a sós izü hab
 Néha néha szájába csap,
 Éppen mintha árvák bús szeme,
 S síró anyák könnyeiben fürdene!

Idők forgandósága.

Tavaly ezt fújták a lapok:

A tizenhárom kardhordó fiú háta mögött a nemzet áll. Ők milliók érzelmeit fejezik ki testvéri ölelésükben ott a Bosphorus partján. Éljen a török nemzet! Csok jása! Éljen Abdul Kerim!

Könyeink hullottak, mikor a tisztos ősz Szulejmán sejk leborult imaszövegére a Gül Baba sírja fölött s Alláhhoz fohászodott, hogy boldogítsa a két testvérnemzetet. E pillanattól megpecsételve láttuk e nagy és szent frigyét.

Núri Resád bej, a török küldöttség e szeretetreméltó fiatal tagja, szellemtől sugárzó, gyönyörű francia toasztokat mondott a »Hungáriá«-ban. Csodálkozva hallgatta mindenki. Bezzeg a mi jogászaink nem tudnának ilyen gyöngyön dikciózni. Azok csak innya tudnak meg duhajkodni.

Nagy-Kanizsa. (Eredeti távirat.) Az átutazó török küldöttséget éljenriadallal, zászlókkal, zenével, koszorúkkal fogadta a közönség. Sirtunk örömmünkben.

Az idén meg ezt írják a szegény bakák Doboja alól:

Bezzeg most kéne odamozgósítani azokat a bombardótorkú demonstrálókat! S mi még ezért a czudar füllevágó, maglájós fajtáért lelkesedtünk! Dutey drakulu török nemzet! Abczúg! Éljen Philippovics!

A főhadparancsnok igen helyesen betiltotta, hogy a szérajevói műezzinék üvöltözzenek a mináreteken. Soha olyan áruló, lesipuskás, Ephialtes népet, mint a török. Ehezünk miattok. Bőregerekké soványodtunk. Kalács gyanánt eszszük a prófuntot, de az sincs.

A töröknél butább nép nem existál a föld kerek-ségén. A patagonok, vagy eszkimók civilizált náczió hozzájuk képest. Leamputálják orrainkat, füleinket sőt nyakainkat is. A Dsengisz khán hordái nem lehettek ilyen barbárok. Könnyű Pátri urnak turkophilkedni; ő nem félhet orrlevágástól. S a török nem tud egyebet, mint ilyen vitézséget.

Nagy-Kanizsa. (Eredeti távirat.) Ma egy szállítmány török foglyot toloncoztak erre. A nép meg akarta nagy dühében támadni a vonatot s csak a rendőrség tudott rendet csinálni. Sirtunk mérgünkben.

BOSNIÁBÓL.

*Marko Vrbicza. Ugyan piszkáld már odébb ezt az apró henczegő jószágot.
Jano Hadzics. Már mért bántanám? Hadd telljék neki is a kedve!*

Budavári archaeologia.

A budai várban a közönség kényelmére kiállított vas-székeken a következő jelenkorban készült »ókori« feliratok olvashatók:

I. Lelet.

K. T. dorottya-utca 2. szám gyári raktára nagyban és kicsinyben és egyenkint a Pochter és D. Tévre párisi szilárd készítményű szódakészülékeknek a sódavis önmaga készítésé-

hez, melyek ezen egészséges s üdítő italt könnyű kezelés mellett ócsón készítik.

Gyári ára frt. 7, 8, 9, 10, 12, 14.

Ajándéki, háztartási és kényelmi cikkei felőli árjegyzéki szolgál.

II. Lelet.

L. W. polg. mészkalács és viaczk gyártos bolt viziváros fő-utca 28. sz, az Isten szenthez lakás harminczad utca 664. szám saját hazában.

Az egyetemi tanév kezdetén.

IFJU barátim, kiknek gyönge szíve
A szépre, jóra érez föl csupán,
S epedve lesvén órak csöngetését,
Feszengve ültök iskolák padán;
Kiket — megannyi tetterős oroszánt —
Zsarnok tanárok kötve tartanak:
Föl küzdelemre! Le az iskolákkal!
Üzzük pokolba a könyvmoly hadat.

Hallottatok a nagyokról, a kik
Követjeöltékké fölléptenek?
Hah, istenemre, e merész fiakra
Ha gondolok, a szívem megremeg,
Dicső fiak, kiket tanári leczke,
Alop- vagy államvizsga nem gyötört,
Méltók a pártra — az egész hazára...
(Oh gyász, hogy kelevézök szertetőrt!)

Ifju barátim, könyvet a sarokba,
Szilárd marokba lengő lobogót,
A szélbal éljen! Éljen a mi pártunk,
Milyen dicső párt még sohase volt!
»Betűk megölnék« rég megírta Krisztus,
És lám az ármány most mit tesz velünk?
Kövessük Pátrit, le az iskolákkal,
Nekünk hazánkat kell megmentenünk!

Tábori élet Boszniában.

— Eredeti tudósítás. —

INT rendesen, ma is mihelyt fölébredék, végignézttem magamon és arra az eredményre jutottam, sem hogy meggyilkolva, sem náthás nem vagyok, amin ép annyira örültem, mint csudálkoztam. Mióta Uj-Magyarországban vagyok ugyanis meggyilkolva még nem, de náthás voltam folytonosan, ami azonban nem hátráltatja tudósítói buzgalmamat, mint alább é zrevehető.

Hát hogy ott elkezdjem, ahol minden okos ember, az elején ugyanis; török testvéreink igen melegen fogadtak. Üdvölvé ek, zászlók, mozsarak, örömtüzek, katonai tisztelgés, egyszóval misem hiányzott, erősen marasztaltak bennünket több helyütt, hogy csak maradjunk itt akár örökre és csak

nagy nehezen nyitottak nekünk utat a továbbmehe-
tésre. Biztosíthatom, hogy tábornokaink e jelenete-
ket igen érzékenynek találták.

De hogy végre a tábori élet leírásához jussak, elmondom, hogy az élelmezés határozottan nagy-
szerű, daczára, hogy társzekerünk valahol eltéved-
tek, de mi igen szellemdús módon segítünk magun-
kon, illetőleg szerzünk kenyeret: a czipők ugyanis
mind rogyosak, azaz ék-telenek lettek, miáltal czipó
lesz belőlük. Husételbe sincs hiány. Mindenekelött
minden bakának van egy borjuja, de másféle pecse-
nyével is traktálják őket; magam hallottam, midőn
egy németajku tiszt egy kompániának pár »Ochsen«-t
vetett oda, egy másik pláne »maskirtes Rindvieh«-t,
ami igen ritka neme a szarvasmarhának. Még szár-
nyasállat is van, például liba, különösen galiba és
ami otthon csak gazdagnak jut, fogyóy itt minden-
nap. Gyümölcs van itt savanyu szőlő, füge és ba-
raczk.

Az ital teljesen megfelel e válogatott étlapnak.
A viz ugyan többnyire csak mocsárvíz és a szaga
nem rózsákra emlékeztet, de fazékban tűz fölé téve,
csakhamar forrni kezd és ime, ezen egyszerű mütét
által forrásvizet nyerünk. Speszies italban valódi
urias bőség és választék uralkodik, így például van
kognak, az igaz, hogy g nélkül, már mint konak. A
tiszték sok rhumot fogyasztanak Ruhm-nak írva.
Szilvapálinka borzasztó sok van, csakhogy még nincs
a szilvából kifőzve, a szilvát pedig megették maguk
a bosnyákok. Borokból ismét a tiszték urak sok rusz-
lit isznak, a mit rusztikális modorukból látok, a
huszárok sok ménesi lovat, a bakák meg a sok sas-
hegyit áldják ennek az országnak.

Nem csoda, hogy ily dusan el lévén látva, igen
vidáman élünk. Szórakozásaink a vadászat és a
színmű. Az első sok élvezetet nyujt, miut n vadban
nagy a bőség; nemcsak az erdők, hanem például a
a hadvezéri dispo itiók is bővelkednek vadakban.
Az itt lött bakok nem kétlem hirre vergődnek egész
Európában Dámvadak ugyan nincsenek, hanem vad
dámák, de ezek borzasztóan rútak. A nyulak itt oly
merészek, hogy még sorainkban is láthatók néha-
néha. A halászat is igen jutalmazó és ennek követ-
keztében a katonák közt sok hal.

Megemlítésre méltó a színművészet, mely itt
igen magas fokon áll, ámbár csak műkedvelők ját-
szanak, valami Hadzsi Loja rendezése alatt. A na-
pokban egy Mátyás király korabeli történelmi lát-
ványosságot adtak katonáink-közre, működése mel-
lett »Jajczai csata« czim alatt, azután egy Szavojai
Jenő korabeli »Szerajevo bevétele« czimút, melyek
mindenkit megleptek. Sajnos, hogy baleset történt
a dolognál. Ugyanis tévedésből golyóra töltötték a
puskákat, miáltal sok ember megsérült. De azért
óriási a lelkesedés.

VASUTON.

— Hogyan? Egy ilyen gazdag ur mint ön is Goldglanz ur, harmadik osztályon utazik?

— Micsináljak? mikor nincs negyedik?

Berlini magyar regény.

»Das Geheimniss.« Erzählung aus dem Gömörer Komitat. Von Johannes von Dewall. Drei Bände, Berlin, 1877, Otto Janke. Zusammen 840 Seiten. Preis 15 Mark. Das Recht der Uebersetzung ist vorbehalten.

— Egy kis mutatvány belőle. —

HERMANCE VON Czesneck, az »edes grófnő«, a czigányputri, e speciális magyar építmény előtt ült és gömböcözbe tölteni való disznófület aprózott egy bicskával. Piros selyem csizmát viselt ezüst sarkantyúval, a fején pedig veres kendő libegett.

Ekkor jött egy ábrándos ifju:

— Kérem, bemutatom magamat: én Camill Zähringen bécsi festő vagyok, a Makart tanítványa.

Hermance grófnő eldobta a bicsakot s oda borult a Camill nyakába:

— Ebadta barátom! P. p. a manelka!*) Maga bécsi festő? Füstök magának bécsi értelemben. P. p. a teremtete!

*) NB. Ezek szóról-szóra való idézetek a Dewall ur regényéből, take him the devil. A ki nem hiszi, olvassa el a »P. Lloyd.« szerdai tárczáját.

— Precz, precz! — mondá Camill magyar nyelven. (Ez azt teszi: »szolgálatára grófnő.«)

— Tud maga csárdást járni?

Camill szemérmatosan tekintett pantallójára:

— Ebben csak a »wudler« magyar tánczot lehet járni. Csárdásban reped. Azt »gatyen«-ban kell tánczolni.

— P. p. a teremtete manelka! — szólt finom főhajtással Hermance grófnő, — Janocz vagy Gista, a bátyám komornyikjai fognak önnek »gatyen«-t megszürt kölcsönözni.

— Köszennem alásom, — mondá elpirulva Camill aztán a komornyikok után nézett. Megszólította Gistát:

— Kölcsönözd ide nekem a »gatyen«-edet. Jüt, capataz bün trincgeld! (»Spute dich, du bekommst ein gutes Trinkgeld.«)

— Jeste, igen is tabornock ur, — válaszolt Gista; ezt akarta mondani: »zu dienen, gnädiger Herr.«

Egy percz mulva gatyent cseréltek. Camill gyönyörködve nézett végig a szük gatyenben feszülő tomporain.

— Mostrag-y- soha! — (»Jetzt oder nie!«) kiáltott s odaállt csárdást tánczolni.

Hermance grófnő gyöngyen járta. Az az ahogy járta. A csárdást nem járják. Megállt mint egy czövek, csak a — csipeje rengett meg a szemehéja. Egyszerre odarikkantott a gouvernantnak, a ki zongorázott.

— P. p.! A rézangyalát magának, ffortissimo, ne mindig pp!

Camill is gyönyörűen tánczolt. Tánczközben pipálatnékja támadt. Odaszólt Janocznak:

— Kéremtízet! (»Ich bitte um Feuer!«)

— Il van tűz; tábornock ur! (»Hier ist Feuer, gnädiger Herr,«) — mondá a »táblabíró« (inas).

— Jam coelum, — szólt Camill deákul, tudva hogy a magyar emberek jobbadán ezt a nyelvet beszélik, ha nem paraszthoz szólunk.

Ekkor előlépett »Lampertus Szamár« az ispán s ezt mondta:

— Geremolásem! Én ma a nevem napját tartom. Szívesen látom az összes grófokat, bárókat, grófnóket, bárónóket, tábornockokat és tábornocknóket ebédre.

— Ebadta! Geszenek! — szólt Hermance, aztán mentek ebédelni. Annyit ettek, magyar szokás szerint, hogy majdnem szétpukkadtak.

Ez volt a menu: (Szóról szóra.)

Káposztaleves disznófülel.

Savanyú káposzta disznókarmendáival.

Reszelt tészta véres hurkával.

Disznópecsenye öntött salátával.

Sódar.

Tachongu (»das Nationalessen.«)

Gömböcz.

»Kolatschen« pörkölt szalonnával töltve.

Végül pedig Camill elvette feleségül Hermancet.

Seiffensteiner Solomon mobilizálva.

Nadjon tisztölt közön-
ség!

Jelentem olásan az egész teketetes poblikohmnak, hoid a generál Filepovics, hoid moszaj ü neki kará-
ban fülkelni, hoid ha okorja lefektetni fülkelés, hoid oda kül nemcsak erő, hanem kül diplomáczi is, edj szó-
val: hoid ü edjedöl magát csak phülveri, de nem leveri lázadás. Mikar üere rájütte, mikar ü látta hoid ü lüvi bakot, mikar lüvi bakát ün-
kéntest, aki edj kicsit rive-
lucziót sinál: tehette ü volna akosabb dalog, mint-
hoid mobilizálta engemet? Igenis tehette volna, hoidha hatta volna békibe engemet is, meg boszniákok is, de moga

mogának nem tehette akasabb dolog, mert én majd tanitom vad testvéreket tönödni azon, hoid nem jobb pületik-e, elvenni kezönket mind phülönket. Todom, fog meni nehezen, mert sinálták nadjon ostoba, hoid okorják Bosznia sopa militerval czivilizálni. Hol van itt spiritusz? Czivilizálni csak lehet czivilokkal. És azáltal hoid mindig küveték rosz pületik. Ausztria Madjerországnak nincs van keleten kelete (azért is nincs a mienk katonáknak nyugat dél vagy éjszaka). De azért mégis füláldozom magomat a hazáért és próbálom meg asztot és fünt lehet engemet megbámolni, hoid veszek ki mogamat, miljan fesch, uniformba ekliprozva, az enyim vállon a piska (Gatt im Himmel! tedd asztot, hoid az el ne söljön, a köldetés meg jól elsöljön!) Igy hát ágyán-
lom mogomat a nadjlelkő poblikohmnak és veszek bocsdot atul résztül, ami ithun maradja, a tübinek pedig mandom: Szervosz pajtás! Viszuntlátásró Szarájevóba!

A „Wehrzeitung“-ból.

— A pestmegyei fogat-történet után. —

Micsoda szemtelen ficzkók azok? Ninini! Még pisszenni mernek. Meg kell őket czudarul paskolni. Szigoru katonai államban henczegni mer egy pár rongy magyar. Flastrom a szájokra! Nem kell a miniszternek félni, míg a mi kezünkben kard van; levágjuk a szemtelen bocskoros nemeseket, mint az éretlen tököt. Bilincset a rabszolgákra! Alig szabadultak föl a nyomorultak, már is ki merik nyitni a szájokat. Lánczot nekik. Brigadarrest, dunkli Hand- és Mauschellen! Jövel Haynau, irtsd ki a nyomorultakat. Fenyítsd meg őket vérezen s tanítsd engedelmességre. Kusch, magyar!

Régiség.

CELES. ISTE. NECEM. BOS.
ORCAN. TERCIAS. EN
ROSAM. ODA. H
TASSA. SEX
BARDO. NAKES
ANG. ALA. IT

— Szerajevói lelet. —

Fületlen gombok.

Nagyban dicséri vézna lovát a lókupez egy atyafinak.

»Hidje el István gazda, ez igazi anglus, félvér.«

»Félvér biz'a, mert már kifolyott a fele vére.« mormogja
foga közül István gazda.

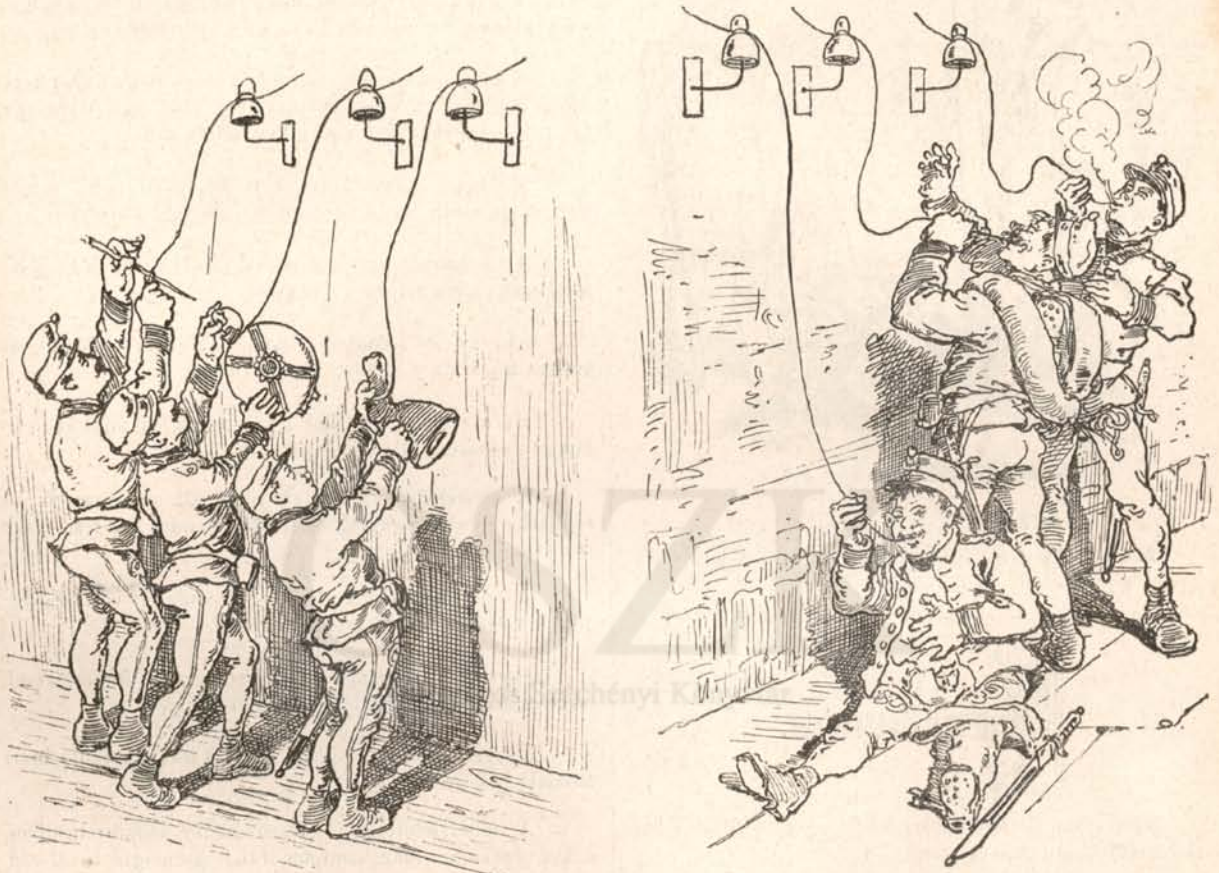
*

Tanár: Ön szivarozott tegnap az utcán!

Tanuló: Nem kérem, csak cigarettáztam.

A TELEGASTROGRAF.

(Az a híres amerikai új találmány, melylyel ételt, italt lehet telegrafálni, vagy ha úgy tetszik: telefonozni akár Yokohamából Maglódra. Csak odakötöm a sonkát drót végire, megnyitom a batteriát s a ki ötszáz mérföldnyire, beveszi a másik végét a szájába, nem győzi utánaeresztelni a szíjat. Megáztatom a budapesti véget egy kis jó somlaiba és Szerajevóban vidul meg tőle a szegény baka. Rácsimbókozik egy jó verdsziniát s ott pőfékel tőle a Peczek Laczi Bosniában.)

Bár csak igazán lehetséges volna ez, hogy a szegény fiúknak ne kopnék föl az álla ott idegen országban.

Cum simul terra, simul mari bellum impelleretur.
Simul hozzám Tera, simul Mári is, s mégis küszködöm velők.

*

Tolle causam = Told el a kását.

*

Per ardua, ad astra = Fogaskerekű vasúttal a magasba!

*

Veni, vidi, vici. = Vén vad már a viki.

*

Ita — cum damna — damnis continuaretur.

Igy van az, mikor a dáma a dávával lett a kandinban az úr.

*

Si iniuriae absint, has aegre tolerant.

Ha Juliba az ábsint; hát az égből is előránt.

ASSENTÁLÁSKOR.

— Untáglík!

Kóbi. Reménlem a jó istenhez, hodj tovább is fogja engemet segíteni!

ATHEDRAL BÖLCSESSÉGEK

Az értelem tisztán emberi tulajdonság, melynek a legértelmesebb állat is hijával van.

A legérdekesb nemzetiségek sorába a panszlavizmus is tartozik.

Az volt aztán a király! Minden férfi egy hüvelyk rajta!

Midőn a Németalföld elszaladt Spanyolországtól irta Göthe az ő Egmontját, ki azonban már akkor házas és tizenkét gyermeknek atyja volt.

XIV. Lajos zsenge gyermekkorában 6 éves volt. Mivel 78-czal halt meg, a 72 évnek szép korát érte el.

Nincs kiállhatatlanab a tudós ignoránsnál.

A zsidók törzsatyja Ábrahám. Izsák és Jákob volt.

A Marie Antoinette és Stuart Mária közti különbség csak részben történelmi; legnagyobb részt azonban alapítatlan, legalább az elsőre vonatkozólag.

— Böröndi, sorolja el nekem az őskor cultura-népeit, de a rövidség végett hagyja el a neveket.

Tegyük föl tréfából hogy ha minden ember vak volna mily szomorú látványt nyujtana ez.

A gárdát egy réten decimálták, úgy hogy tiz-tiz katonából többet öltek meg egy tuczatnál, nem számítva azokat kik több nappal később a sebeikbe haltak bele.

Mennyire megindulhatott I. Napoleon lelke, midőn látta, hogy muló porait végre mégis átvitték Párisba.

Az inquisitio szörnyű következményei a maguk korában még nem voltak teljesen érezhetők.

Aki az én időmben Pesten jól akart ebédelni, az átment Budára a 7 választó fejedelemhez.

Ha a tyuk kacsatojást toj, nem sokára mint az örült futkos a tóparton ide-oda.

A mesterséget csak akkor nevezzük művészetnek, ha az illető művészet egyuttal mesterség is, mint p. a festő vagy szobrász.

A rómaiaknak éppen legnagyobb tanítói voltak görögök, mint p. a spártai Lysiades.

Mirabeaut nem szabad összetéveszteni Robespierrel, mert akkor még élt Mária Antónia királyné.

Mózes sirjának hollétét a szent irás sem tudja, mert Mózes az isten temette el.

A tébolyodottság rendszeren akkor szokott beállani, mikor az ember magában nem érzi, hogy magán kívül van.

Az utolsó háboru — után következik be az örök béke.

Ha az egész föld csupa tengerből állana, akkor Kecskemét, Prága és a többi szárazföldi városok ép úgy bámulatra ragadnának el bennünket mint ma — Velence.

II. Fülöp spanyol királynak akkora birodalma volt, hogy abban a nap éjjel is sütött,*)

Ha maguk szüntelenül fecsegnek, én folyvást fogok kiabálni.

A halál egyszerű állapot.

*) Die Sonne geht in meinem Reiche nicht unter.

(Schiller „Don Carlos.“)

— Sürgető levél. —

Kérem a t c s m k póstát hogy szalanna evel a levéllel hamarjába rákos keresztúrra mer sietetős át anni a L. Ö. m. k. pósta egzpeditor mester urnak a töbit megirtam oda bent öt karajczáros istemst is ragasztotam rá hogy e ne tévegyen csak menyen igényesen rákos-keresztúrra.

*

— Uj udvari tisztség. —

BLUM JÁNOS

Ferencz Josefnek rend. Lovagja.

*

»Magyar lámpa.«

— Szerkeszti id. gr. Pongrácz István. —

A füzetke jóvedelme a légmentesítő hus- és conserve-gyártás javára fog fordítottai.

Ujság szemle.

Ujság mögött szeret állni,
Népünk, és politikáitni:
Tekintgessünk tehát ma
Néhány ilyen lapokra.

Ím a szilaj Egyetértés
Számos bátor szava sértés;
Míg a lángeszmejjű Hon*)
Ministernek agyát fon.

Átkot szór a Magyar Állam,
Sok példánya nines is nálam;
Török sipkás Ellenőr
Már hajlékony mint a bőr.

Gyengejét Közvéleménynek,
Tudjuk; nem valósul ténynek;
Míg a lap, mely Nemzeti,
Lágy nyelvünkért harcot vi;

S míg a higgadt Kelet Népe,
Kelet álmoságnak képe:
Az a Pesti vén Napló
Régi bár, de elég jó.

A sok hirt mely öt, hat napi,
Ujítgatná Vasárnapi;
Míg a német Pester Lloyd
Tözsde-kém, és agyon fojt. —

*) Nesze neked Hegedűs!

Mind ez ujság sorba véve,
Hasznos lenne mint a kéve:
Olvasná királyfaló
A z t, mi papnak csak való!

Honboldogítók.

Volna ember boldogítani;
Nézzünk tehát körül itt ni,
Mi az egyesek gyöngéje:
Mert az izlés költömbfőle. —

Türr Pistánk csak csatornázni,
Vöiös Ferencz (?) almát rázni,
Vizen az, ez szárazon
Szolgálni kíván, ó hon!

Lopresti az erdőt nyesené,
Henszelman a romot lesné;
Félig égbe az, ha kell;
Ez kriptákba vinne el.

Lonkay szeret conserválni, *)
Simonyi meg ellentállni;
Amaz vissza, mint a rák,
Ez vadon előre vág.

Simor János képet venne,
Klapka csupán oroszot enne;
Vászonszent amonnét jut,
Emez török után fut.

Széll Kálmán csak kölesönt lesne,
Míg Zsedényi jókat nyese;
Amaz visit: »Jaj, kell még!
Emez így bög: »Már elég!
Tizza elmén kiegyezni.
Madarászint: Árul ez ni!
Kinek van már igaza?
Néked lesz, ó szent haza!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Epaminondas. E képek jelesek. Vigyázó Laczi kis munkatársunk egyelőre csak a tudományokkal foglalkozik s nem óhajt politikába, pláne korteskedésbe avatkozni. Seiffensteiner Salamon tisztelt barátunk, fájdalom, ezentúl kénytelen a szerajevói háramdah otczábo tünődni. — D. N. (Bpst.) Tökéletes igaza van önnek: kevés, — de rozsz. — D. S. (S.-A.-Ujly.) Ön, ugy látszik, nagy szorgalommal tanulmányozza az »Egyetértés« vasárnapi poézisét. Kobza épen ugy zönög:

„Es hogyha majd a bitófa
Fűtlyent egyet: gyere T—,
Hollók, varjak azt auttogják:
Pajtás T—i fölakasztják.“

Csakhogy iparkodjék ön ennél még csodábbat írni, mert ez még nagyon jó s irigységre adha'na okot. — S. (Bpst.) »B. J.« nem szorul oly rozsz reklámra, mint ez a vers. Hiába »kézbesítette« ön, »jónaktalálása« nem esett meg s a »szokásos honorárium ellen« nem kérünk többet. — B. Gy. (Bpst.) Az az apró iczipicizség igen jó. Tán telnék öntől valami nagyobb is? — Omega. Oennek oerdooge van. A klasszicizmus persze nem szűkoelkoedik öe nélkül, de hol foedoerozett oen foel ö-t? — Aggódi. Ha a dudu is olyan vigan nyekegne, mint a hogy szól a levél! — Αλωπηξ. Az epithaphium epigraphikus muzeumunk diszére fog válni. Ön méltó rókona Reinekének. — Bertuska. Pogány rozsz vers.

*) Husz?

